

POIKOSET

Jäsenjulkaisu nro 13

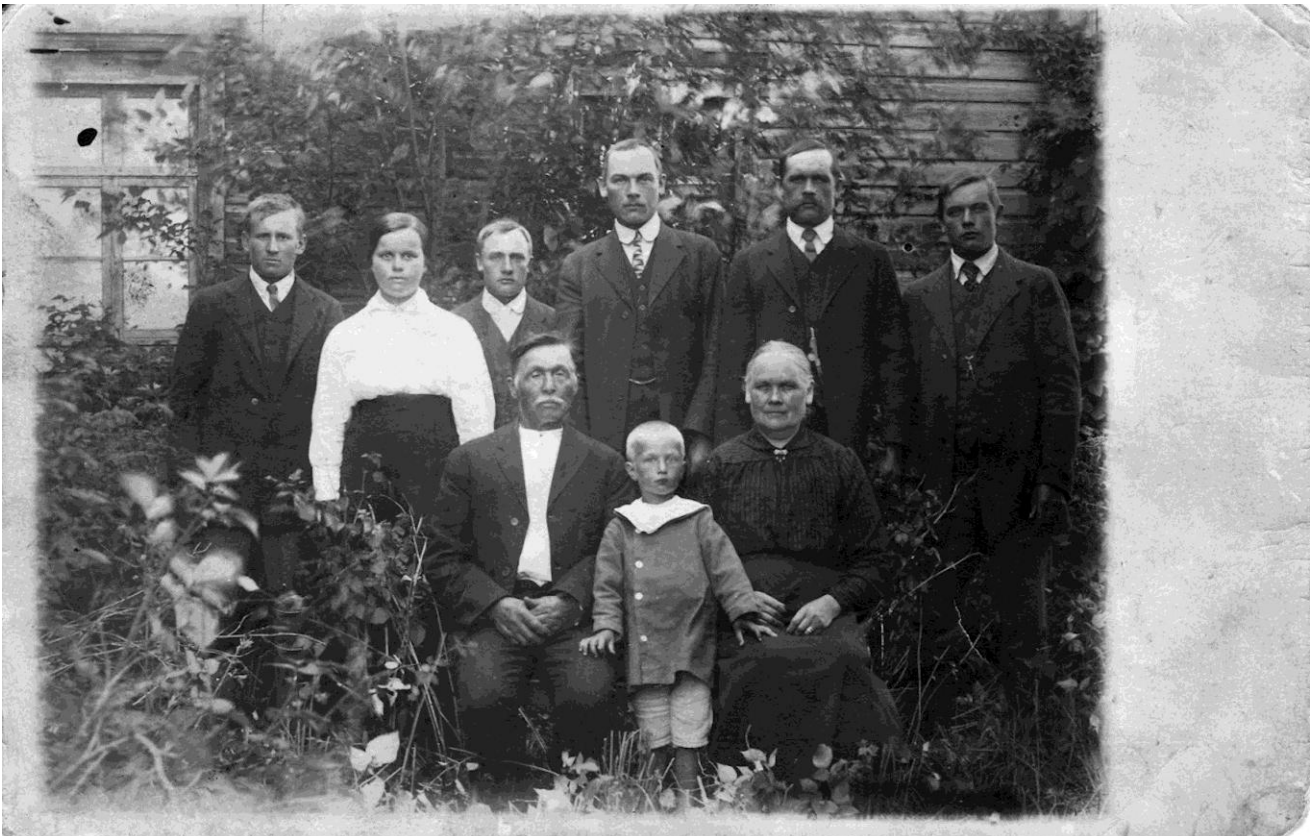
Huhtikuu 2013

Syrjännmäen talo

Juha Tapani Poikosen kastetilaisuus
Syrjännmäen tuvassa 8.2.1959

Istumassa edessä Elias Poikonen (1853-1926) ja Kaisa os. Krook (1859-1924) heidän välissään seisoo ”Juhon” poika Elias (1912-1992), joka oli Aho-Vastingilla Hiekassa isäntänä. Takana oikealta Toivo Poikonen (1896-1940), Johannes ”Juho” Poikonen (1884-1949) ja Oskar Poikonen (1890-1961). Takana kolmea vasemmalta ei varmuudella tunneta, ehkä Syrjännmäen palvelusväkeä.

PUHHEENJOHTAJAN PALSTA

Arvoisat Poikos-lehden lukijat!

Kun kirjoitan tälle palstalle, on meneillään maaliskuun idus. Pakkanen paukkuu nurkissa niin, että ajatus tulevasta kesästä tuntuu yhtä kaukaiselta kuin ensimmäinen kansaneläkepäiväni. Onneksi sentään valoisuus lisääntyy ja linnut konsertoivat yleistä toiveikkuutta ylläpitävästi!

Olen toiminut Poikosten sukuseuran puheenjohtajana vuoden. Voin sisikuntani pohjasta asti todeta kuluneiden kuukausien olleen melkoisen sisällyksekkäitä, sillä niin monia Isoja Asioita on koitunut hallituksen pähkäiltäväksi! Vaikka olemme kokoontuneet perinteiseen tapaan vain kahdesti vuodessa, ovat istuntomme venyneet sitäkin pittemiksi pohtiessamme ja päättäessämme muun muassa jäsenhankintaan, sukulehteen, sukukirjaan ja sukukokoukseen liittyvistä asioista. Lieneeköhän kenenkään päässä enää hilseen hippustakaan – muusta materiaalista puhumattakaan?!

Jos on paiskittu töitä, on luvassa huviakin: Minulla on nyt aivan erityisen suuri ilo saada kutsua teitä ”kasalle” **Poikosten sukuseuran VII kokoukseen Eino Leinin päivänä eli lauantaina 6.7.2013!** Tällä kertaa kokous pidetään yksipäiväisenä, ja siinä koetetaan keskittyä ennen muuta Taisto ja Antti Poikosen upean ja monivuotisen työn hedelmään: sukumappiin. Tässä lehdessä kerrotaan tarkemmin sekä sukukokouksesta että sukumapin tilaamisesta, minkä lisäksi yksi tärkeä aihe on jäsenmaksun maksaminen. Tutustukaa näitä koskeviin tiedotteisiin ja niissä annettuihin ohjeisiin huolella, niin asiat saadaan sujumaan puolin ja toisin mahdollisimman mukavasti! Kaikissa kysymyksissä voitte kääntyä kenen tahansa hallituksen jäsenen puoleen; jokaisen yhteystiedot löytyvät tämän lehden sivuilta.

Tärkeiden Asioiden lisäksi tämä aviisi sisältää myös Mukavia ja Mielenkiintoisia Muisteluksia. Niiden kirjoittajat antavat meidän kurkistaa Hyvin Henkilökohtaiseen ja Ainutlaatuiseseen, mikä on aina Erityisen Arvokasta. Tällaisia kertomuksia toivotaan teiltä kaikilta elävöittämään niin lehteämme kuin tulevaa sukukirjaakin.

Haluan lopuksi kiittää sydämellisesti kaikkia teitä, jotka olette keränneet ja luovuttaneet sukua koskevia tietoja yhteiseksi hyväksemme! Suurensuuret kiitokset Taistolle ja Antille, jotka ovat käsittämättömällä sitkeydellä uhranneet aikaansa ja voimiaan historiankirjoihin päästäksemme! Hallituksen jäsenille osoitan kunnioittavat kiitokseni – te olette uskomattoman monipuolisten osajien joukko! Kiitokset myös innokkaille Poikos-lehden lukijoille, sillä teidän mukanaolonne kannattelee omalta osaltaan koko sukuseuran toimintaa!

Tiina Puolisonsa kanssa San Antoniossa Texasissa 2012

Aurinkoista kevättä, antoisaa kesää,
aktiivista puuhailua sukuseuran riveissä ja

**LÄMPIMÄSTI Tervetuloa
KESÄN KOKOUKSEEN!**

Sipoon Martinkylässä 15.3.2013,

Tiina Lindholm

tiina.lindholm@saunis.net

SUKUKOKOUSPÄIVÄ lauantaina 6.7.2013

PAIKKA

- Sukukokous järjestetään **Äänekosken Hietamalla Kartano-Kievarissa** (entinen Martinkievari). Matkaa Jyväskylään n. 40 km, Äänekoskelle 10 km ja Saarijärvelle 20 km.
 - o **Osoite:** Saarijärventie 434, 44100 Hietama
 - o **Puh. 0207 436 450**, Riitta Pitkänen **040 549 2110**, Lauri Pitkänen **0400 544 970**
 - o **Sähköposti:** riitta@tanssittaa.fi tai lare@tanssittaa.fi
 - o **Majoituspalvelut:** puh. 0207 436 450, Internet-sivut <http://kartanokievari.fi/9>
- Kievarin pihassa runsaasti paikoitustilaa. Paikkoja myös asuntoautoille fasiliteetteineen hintaan 15 €/vrk/auto.
- Kievarin ulko-ovelta johtavat **opastuskyltit kokoustilaan!**

AIKA

- Lauantai 6.7.2013 alkaen klo 8.45.

ILMOITTAUTUMINEN JA MAKSAMINEN

- **Sitovat** ilmoittautumiset maksamalla takakannen lomakkeilla Poikosten sukuseuran tilille: IBAN: **FI71 1049 3000 1099 96** BIC: **NDEAFIHH**
viimeistään perjantaina 14.6.2013 seuraavasti:
 - o vain kokoukseen osallistuminen: 10 €
 - o osallistuminen kokoukseen ja ruokailuun:
 - 13 v. täyttäneet – aikuiset: 22 €
 - lapset 4-12 v: 11 €
 - lapset 0-3 v: ei maksua
- Ilmoittautuneet rekisteröityvät kokouspäivänä ennen varsinaisen kokouksen alkua
- Tämä ilmoittautumiskäytäntö on välttämätön tilantarpeen ja ruokailijoiden määrän arvioimiseksi!
- Tiedustelut: Eeva-Liisa Mäkinen puh. 040 562 7835, e-mail eevaliisa.makinen@luukku.com
Kirsti Leppäaho puh. 044 546 5626, e-mail kirsti.leppaaho@luukku.com

OHJELMA:

* Alkaen 8.45–9.50:

- **Rekisteröityminen ja rannekkeiden jako** - Kokoustilassa pöydät 1-2
- **Sukutietokansioon tutustuminen, ennakkovarausten lunastus ja uusien myynti** - Kokoustilassa pöydät 3-4
- **Sukulehtien myynti** - Kokoustilassa pöytä 5
- **Arpojen myyntiä**
- **Tutustumista ja vapaata seurustelua**

*10.00–11.50: Sukukokous

- musiikkia, puhetta, virallinen kokous, sukumapin esittelyä

*12.00–13.45: Ruokailu, kakkukahvit, arpajaiset, seurustelua

*14.00–16.00: Tanssit

*n. 16.00- Vapaata seurustelua sekä sukukansioiden esittelyä ja myyntiä

KOKOUKSEN RUOKAILU

- Ruokailu tapahtuu kokoustiloissa
- Jokainen osallistuja saa rekisteröitymisen yhteydessä maksamaansa summaa vastaavan **väirannekkeen** => ruokailemaan pääsevät vain kokous- ja ruokailumaksun maksaneet
- Meny (laktoositon, gluteeniton):
 - o kaksi pääruokalajia (liha/kala)
 - o kaksi salaattia
 - o leipä, levite
 - o ruokajuoma
 - o täytkekakku, kahvi/tee/mehu
- Kievarin ravintolasta voi hakea ylimääräisiä **virvokkeita** omakustanteisesti.

MAJOITTUMINEN

- Kievarissa on tarjolla erilaisia majoitusvaihtoehtoja 55-90 € hintaan. Tiedustelut ja varaukset: katso Kievarin yhteystiedot edellä!

MUUTA

- Kartano-Kievarissa järjestetään myös **kesäteatteriesityksiä**. Kokousväellä on mahdollisuus erillisiin, omatoimisiin järjestelyin ja kustannuksin mennä klo 14 alkavaan ”Piukat paikat” –musikaalinäytäntöön. Poikosten omassa kokousohjelmassa on tanssit samaan aikaan.

Poikosten sukutietokansion sisältö ja käyttö

Tämä esiversio painetuista sukutiedoista on toteutettu sukukokouksen päätösten mukaisesti. Kansion olemme ajatelleet edistävän mahdollista myöhemmin tulevaa laadukkaampaa julkaisua. Sukuseura odottaa saavansa palautetta sukukansioista; ainakin monia täydennyksiä ja virheellisten tietojen korjauksia. Tiedoissa on kirjavuutta, mikä johtuu mm. ruotsinkielisten kirkonkirjojen nimitulkinnoista.

Sukukansio on tuloste sukujutut –tietokannasta esisästämme Mikosta lähtien. Tämä jälkeläisten luetelo sisältää 16 044 henkilön tietoja. Näin pitkä aineisto, 678 sivua, päätettiin jakaa sukuhaaroittain 40 lohkoon, mikä tehtiin ensisijaisesti lohkon koon mukaan mahdollisimman sopiviin kohtiin sukuhaarojen vaihtuessa. Näille annettiin kuvaavia nimikkeitä. Tämä toimii auttavana sisällysluettelona. Kovin pieniä sukuharoja ei ole lohkojaossa voitu huomioida erikseen.

Opasteena sukupuukaavioita

Näille sukulohkoille olen tehnyt opastavia sukupuukaaviota sukua jatkaneista henkilöistä. Siinä on käsityönä syötetyt tiedot aseteltuna kyseisen kaavio-ohjelman sallimalla tavalla. Olen koettanut käyttää ensisijaisesti kutsumanimiä, mikäli ne ovat tiedossa. Lyöntivirheet sekä muu poikkeavuus sukutiedoista on mahdollista. Kaavioon olen koetta-

nut saada näkymään oleellisimman suvun rakenteesta, eli myös naisten sukunimet ovat vanhemmissa avioliitoissa näkyvissä, mikäli nimi on tiedossa. Ensimmäisten kaavioiden alussa on lyhyt kaavion lukuohje: sukunimen ollessa sama sitä ei ole merkitty uudelleen eli on merkitty etunimi ja syntymävuosi, nimenmuutoksia on merkitty tunnuksella =>, puolison suku on suluissa tai viittauksella ”pso”. Sukukansion lohkon ensimmäisen henkilön kohdalla kaaviossa nimen yläpuolella on lohkon nimike lihavoituna. Tämän henkilön jälkeläiset kuuluvat kyseiseen lohkoon. Kaaviossa on mukana henkilöt suunnilleen 1900-luvun puoliväliin asti – sukutiedoissa on mukana kaikki tiedossa olevat.

Sukukansiossa olevien henkilötiedot löytyvät lopussa olevasta 132-sivuisesta **henkilöluettelosta**, jossa on viittaus, missä TAULUISSA henkilö on mukana: Sukunimi Etunimi, syntymävuosi, (henkilön tietokantanumero) taulun numero(t). Sukutietojen taulut ovat numerjärjestyksessä helpottamassa tietojen etsimistä. Sivunumeroon viittausta ei ole. Ellei tietoa ole, vaikka on sukuun kuuluva, niin on siitä on syytä ilmoittaa sukuseuralle, jotta voidaan lisätä tietokantaan ja saadaan mukaan myöhempään julkaisuun.

Antti Poikonen

Sukututkijan mietteitä 2013

Pari viime vuotta ovat olleet hyvin tuottoisia sukuun kuuluvien ihmisten keräämisessä. Viimevuotisessa sukulehdessä Poikosen sukuun kuuluvia oli kasalla noin 13.600 ja sitä edellisenä yli 9.000 ja nyt 16.000. Suurimman potin Poikosia olemme saaneet Vantaalta Jukka Heikkilältä, jonka sukujuuret myös ovat Karstulassa Poikosissa. Veljeni Antti ja kolmas serkkuni Pertti Neittaanmäki oikein urakoivat Heikkilältä saatujen sukutietojen naputtelussa tietokoneelle. Entiseen tapaan olen puhelimitse täydentänyt tietoja. Siinä kuluu aika rattoisasti, koska käytännössä joka huusholliin on soitettava, kun nykyään hajallaan asuvat sisaruksetkaan eivät tiedä edes toistensa lasten nimiä syntymäajoista puhumattakaan. Muutamat ovat sentään keränneet sisarustensa pesueiden tiedot. Joiltakin luvattuja tietoja ei vaan kuulu useammankin kyselemisen jälkeen.

Sukukansion ensimmäinen painos on valmis sukutietojen osalta. Siihen on tarkoitus vielä lisätä kesän kokoukseen mennessä sukukaavioita, valokuvia ja vuosien mittaan kertyneitä sukutarinoita. Sivuja on nyt 810. Lisäysten kanssa sivumäärä voi nousta 900 kieppeille. Eipä kansioihin sitten enää juuri muuta mahdukaan. Noin 50 kansiota on jo valmiina sukutietojen osalta, sillä puhelintietoja kerätessäni vaikutti sille, että kysyntä tulee olemaan aika vilkasta. En sitä ihmettele, sillä harvalla suvulla on näinkin laaja kooste sukutietoja. Kyselkää sukulaisiltanne, voiko heillekin kansion tuoda sukukokouksesta. Autoilemattomalle vanhalle sukupolvelle apu olisi merkittävä, sillä paksun kansion postitus maksaa maltaita ja on siinä oma vaivansakin paketteja väsäillä.

Kuten tästä lehdestä näette, niin kansiota voi varata ennakolta maksamalla sen sukuseuran tilille. Jos ette halua maksaa sitä ennakolta, niin olisi hyvin suotavaa, että ilmoittaisitte halunne sen hankkimiseen minulle, tai muille sukuseuran yhteyshenkilöille, että tulisi jonkinlainen tolkku tulostettavien kansioiden määrästä. Kovin paljon

kansioita ei voi tehdä kaiken varalta, sillä noin paksun kansion teko vie paljon paperia ja mustetta. Kustannus on melkoinen, vaikka onkin onnistuttu kuluja pienentämään tarjouskilpailulla. Sukuseuran hankkima Kyocera kopiokone on nyt arvossaan, kun se tulostaa 810 sivua puolessa tunnissa samalla rei'ittäen lehdet.

Kirkkohallituksen määräys alle satavuotiaitten väestötietojen luovuttamiskiellosta sukututkijoiden käyttöön tuntuu hyvin jyrkälle. Tuomiokapitulin lakimies yllytti hakemaan lain tulkintaan muutosta niin, että edes vanhat virkatodistukset olisivat tutkijoiden käytössä. Ottaen huomioon ihmisten moninaiset avioseikkailut, en usko senkään helpotuksen menevän läpi. Aina löytyy joukosta tiukkapipoisia, jotka eivät vain naureskele esim. avioseikkailuilleen, kuten suurin osa Poikosista.

Sukuun voi tulla melkoinen laajennus, joka on tosin vasta iduillaan. Maaliskuussa otti Mats Jonsson, Uppsalasta Ruotsista, yhteyttä sukuseuraan. Hän on 1600-luvun alussa ”mehtäsuomalaiseksi” muuttaneen Mikko Poikoisen jälkeläinen. Tämä Mikko muutti Pääjärven kylästä ja on epäilemättä esi-isämme Mikko Poikoisen lähisukulainen, voi olla poikakin. Jonsson on sukulainen suoraa miespuolista linjaa myöten, joten odotamme mielenkiinnolla hänen DNA-tutkimuksensa tulosta, koska hän on siitä itsekkin kiinnostunut. ”Mehtäsuomalaiset” ovat yleensäkin teetäneet runsaasti DNA-tutkimuksia suvustaan. Jonsson on tulossa kesän sukukokoukseen, kuten jotkut muutkin ulkomaalaiset.

Mikko Poikoisen jälkeen 17. sukupolven ensimmäinen jäsen löytyi Pylkönmäeltä. Moona Peränen on syntynyt 2010. Tuskin meikäläinen enää ehtii 18. sukupolven tietoja käsitellä, mutta onhan tässä tuleville Poikosten tutkijoille jo jonkinlaista pohjaa, mihin tutkimusta rakentaa. Tämä on siitä hyvä harrastus, että ei ole pelkoa sen loppumisesta ainakaan ennen kuin ihmiskunta tuhoaa itsensä.

Taisto Poikonen

Miten minusta tuli Poikonen

Honkosen Tarja kysyi kesällä 2011 sähköpostilla, josko lähtisin hänen tilalleen Poikosten sukuseuran hallitukseen. Tarjan mukaan minulla on kaukaisia esivanhempia Poikosten Laikan haarassa. Vastasin, että siteeni Poikosiin ovat niin heiveröiset, etten taida tällä kertaa lähteä mukaan. Mielsin itseni vahvasti Möttösiin kuuluvaksi. Isoisäni Hermanni Möttönen oli syntynyt Möttölän talossa, jonka Karjalasta tullut Lars Möttönen rakensi Kiminkijärven itärannalle 1561. Melkein kaikkien itäpuolisen Kimingin talojen asukkaat polveutuvat Möttösiistä, kuten Lahdet. Puolisoni Tertun (o.s. Lahti) ja minun yhteinen esi-isä Matti Juhonpoika oli Möttölän isäntä 1700-luvun alussa. Tiesin myös, että minulla on vahvoja sukujuuria Vertasissa, jotka polveutuvat nykyisen Karstulan ensimmäisestä talosta Vertalasta. Sen perusti Savosta tullut Antti Vertainen Kiminkijärven länsirannalle 1559, siis kaksi vuotta ennen Möttölän rakentamista. Esimerkiksi isoisäni isoäiti oli syntynyt Vertalassa, ja isoisäni Hermanni asuikin parikymmentä vuotta Vertalassa ennen kuin muutti Laukkaan, jossa sekä isäni että minä olemme syntyneet. Myös Oikareissa on runsaasti sukulaisia ja tietenkin äidin puolelta Oinosissa.

Mutta Poikosesta en itseäni pitänyt enkä aikunut liittyä sukuseuraan saati sen hallitukseen. Sitten soitti Poikosen Taisto. Seisoin puhelin korvassa viinimarjapuskissa ja kuuntelin hänen vakuuttelujaan, kuinka minä jos kuka olen Poikonen. En tullut vakuuttuneeksi ja aloin panna hanttiin. Tunnin jaksoin, mutta sitten oli pakko luovuttaa. Jokainen Taiston puhelajahjat tunteva osaa arvostaa kamppailuani. Kokonainen tunti eri kannalla oloa on saavutus!

Lapsuuden vieraat talot tutuiksi

Tulin siis valituksi Poikosten sukuseuran hallitukseen, mutta vielääkään en tiennyt, mitä tekemistä minulla on tämän suvun kanssa. Ryhdyin ottamaan selvää. En ole mikään sukututkija, mutta selailujen myötä Poikosista alkoi löytyä sukulaisia ja tuttuja. Lapsuuteni Karstulan kir-

konkylän maisemat ja talot heräilivät henkiin aivan uudella tavalla.

Asuin 1950- ja 60-luvuilla seitsemän vuotta koulukortteerissa setäni ja serkkujeni luona Uudellatalolla. Pyöräilin parin kilometrin matkan yhteiskoululle usein oikopolkua pitkin. Alkumatkan lyhyen alamäen jälkeen polku ylitti Korpelan riihen kohdalla kapean hiekkatien. Vasemmalla näkyi Hiljan kuppila, oikealla lammen rannassa Mustaniemi. Kouluajanani sen isäntänä oli legendaarinen vanginvartija Kalle Mustaniemi, muuta en talosta tiennyt, enkä siellä koskaan käynyt. Nyt tiedän, että talo oli halottu Poikolasta 1751, se on aina ollut Poikosen sukuun kuuluvien hallussa ja että 1778 Mustaniemestä halottiin Korpela.

Senkin tiedän nyt, että Kallen sisko Ida meni naimisiin ähtäriläisen Joel Pekkasen kanssa. Heidän lapsistaan Paavo oli Suomen Kunnallisliiton toimitusjohtaja. Matti toimi mm. valtakunnansovittelijana, Suomen Työnantajien Keskusliiton neuvottelujohtajana ja valtioneuvoston kanslian tulopoliittisena selvitysmiehenä. Hänen työstään jäi elämään käsite ”pekkaspäivät”. Paavon ja Martin sisko Leena meni leskeksi jäätyään naimisiin toisen lesken, Keski-Suomen ensimmäisen maa-herran Eino Paloveden kanssa. Sisarussarjan neljäs, Antti, kuoli syöpään alle viisikymmppisenä. Antin tyttären tytär näyttelijä Pihla Viitala on tehnyt erinomaisia rooleja kotimaisessa elokuvassa ja tuli tänä vuonna tunnetuksi Hollywood-filmissä ”Hannu ja Kerttu: Noitajahti”.

Esiäidin pihamaalla

Riihen jälkeen polku jatkui hyvin kapeana ja kuoppaisena pellon yli Korpelan pihan läpi, minä jälkeen se taas leveni. Tuolloin viisikymmentä vuotta sitten minulla ei ollut harmainta aavistusta siitä, että Korpela oli isäni äidinäidin Stina Rantasen (o.s. Korpela) synnyinkoti ja pikku-Stina oli taaperrellut tällä samalla pihalla ensiaskeliaan 1840-luvun alussa. Löysin Stinan pari vuotta sitten Muhosen sukukirjan sivuilta. Poikos-netistä täsmentyi, että hän oli Poikosen suvun kantaisän Mikko Poikosen jälkeläinen yhdeksännessä pol-

vessa. Stinasta sain vahvistuksen, että en taida sittenkään olla Poikosten parissa ihan väärässä seurassa.

Korpelan pihasta koulupojan pyörämatka jatkui suvun kantatalon Poikolan pihapiiriin. Talon isäntä Heikki Poikola oli ollut nuorena kova urheilija, ja kun itsekkin jonkin verran urheilin, olin oppinut tuntemaan Heikkiä niin paljon, että nostin kättä, jos hän sattui olemaan pihassa. Sitä en tuolloin tiennyt, että vuonna 1929 Poikolan salissa oli

vietetty isäni pikkuserkun, agronomi ja kansanedustaja Emil Vekaran Irja-tyttären ja Heikin sedän, nimismies Onni Poikolan häitä. Vuoden kuluttua vietettiin hautajaisia; Onnin ja Irjan Anja-tytär kuoli yhden päivän ikäisenä ja kak-

si päivää myöhemmin kuoli myös Onni. Irja muutti Helsinkiin, mutta kesät hän vietti Karstulassa kahden naimattoman siskonsa kanssa isänsä Emilin rakennuttamassa huvilassa, jonka oli piirtänyt vähän päälle parikymppinen jyvaskyläläisarkkitehti Alvar Aalto. Onni Poikolan sisko Tyyne oli naimisissa Emil Vekaran veljen Armaksen kanssa, joka siis myös oli isäni pikkuserkku.

Seuraavan talon kulmalta yhteiskoulu jo näkyi. Talo oli Hotelli Poikola, jota piti Heikin isä ja Onni-vainaan veli Toivo toisen vaimonsa Hiljan kanssa. Hotellihuoneissa kortteerasi myös muutamia naapurikunnista tulleita yhteiskoulukavereitani, joita kävin tapaamassa. Joskus tuli asiaa myös hotellirakennuksen päädyssä sijainneeseen Eeva-Liisa Pötryn kemikaalikauppaan. Nykyään rakennuksessa toimii ravintola Nätti Jussi.

Kusti Poikoselta ostettu koulukortteeri

Koulupoikana näin talot vain taloina, joissa asui pääosin minulle tuntemattomia ihmisiä. En osannut liittää taloja ja asukkaita sukupolvien ketjuun saati, että minulla olisi ollut pientäkään aavistusta siitä, että itselläni on oma paikka tuossa ketjussa. Nyt, kun olen silmäillyt sukuselvityksiä ja vanhoja asiakirjoja, myös koulukortteerini Uusitalo on alkanut saada vivahteita, joista minulla ei aiemmin ollut käsitystä.

Yhteiskouluvuosiinani Uusitalo oli minulle setäni Vihtori Möttösen sekä serkkujeni Mikon, Kalevin ja Eilan koti. Talon muusta historiasta minulla ei ollut mitään tietoa. Nyt tiedän, että talon osti 1897 Vihtorin vaimon Miilin isä Jussi Oikari, joka oli Vihtorin ja siis myös isäni kolmas serkku. Myyjä oli August ”Kusti” Poikonen. Hevosmäessä syntynyt Kusti Poikonen oli melkein ammattimainen talokauppias. Hän oli päätenyt 1890-luvulla Korpelan isännäksi. Vähän aikaa taloa asuttuaan, hän myi sen Hokkasen suvulle, joka omistaa talon edelleen. Korpelan myytyään Kusti osti vajaan kilometrin päässä sijaitsevan Uudentalon. Tätäkään taloa hän ei pitänyt itsellään kuin vähän aikaa ja myi sen sitten, siis 1897, Jussi Oikarille. Tämän jälkeen Kusti Poikonen siirtyi kaupantekoon Pylkönmäelle, jossa osto- ja myyntikohteina olivat ainakin Mäkelän ja Seppälän talot.

Pikkupoika Poikosten parissa

Uudellatalolla tapasin melkein joka päivä Poikosa – niitä, jotka tiesin Poikosiksi jo tuolloin, ja niitä, joiden sukuyhteys on selvinnyt minulle vasta parin viime vuoden aikana. Viimeksi mainittuihin kuuluivat Eero, Mauri ja Matti Oikari, joiden isä oli Vihtori-setäni vaimon Miilin veli. Poikosen sukuun he liittyvät äitinsä kautta.

Oikarin veljesten talot olivat muutaman sadan metrin päässä Mustalammen rannalla, ja he vierailivat usein Uudellatalolla. Maurin tytär Arja oli kanssani samalla luokalla yhteiskoulussa, samoin Eeron tytär Marja. Marjan pikkusisko Tarja oli liki kymmenen vuotta nuorempi, joten häntä en kouluajoilta juurikaan muista. Tutuiksi tulimme vasta muutama vuosi sitten, kun tutkimme yhdessä Uudentalon ja sen asukkaiden historiaa. Tarja Honkonen (o.s. Oikari) on ollut kirjoittamassa Muhosten sukukirjaa ja hän oli edeltäjäni Poikosten sukuseuran hallituksessa. Itse olen Tarjan kanssa samaa sukua Möttösten kautta, ja myös äitini puolen Oinosten suvusta on polku Tarjan ja minun yhteisiin esivanhempiin. Eli meillä molemmilla, kuten lukuisilla muillakin karstusilla, on juuria suunnilleen kaikissa pitäjän kantasuviissa. Tämä on avautunut minulle vasta vähitellen. Viimeiset ahaa-elämykset olen kokenut tänä vuonna, ja lisää elämyksiä on aivan varmaan tulossa.

Tutustuin lapsena Uudellatalolla sellaisiinkin Poikosiin, joiden kuulumisesta tähän sukuun ei ollut epäselvyyttä. Se paljastui jo sukunimestä. Reino Poikonen asui Irjansa ja viiden lapsensa kanssa naapurissa tien toisella puolella. Siinä lähellä asui myös Reinon sisko Aino poikansa Jarmmon kanssa. Heidän kaikkien kanssa tulin tutuiksi.

Ainon ja Reinon isä Toivo Poikonen oli Uudentalon vakiovieraita. Kun tiesin Toivon istuvan tuvassa, hakeuduin sinne itsekkin. Parempaa juttumiestä en ole monesti tavannut. Toivon totena kertomissa tarinoissa fakta ja fiktio sekoittuivat juuri sopivassa suhteessa, ehkä fiktio oli hieman voitolla. Kerran Toivo oli lähdössä kunnanlääkäri

Niirasen kanssa talviverkoille. Kovana pakkaspäivänä hän pyysi kunnanlääkärinä ottamaan varmuuden vuoksi lämmikettä mukaan. Raittiina miehenä tunnettu Niiranen otti lääkekaapistaan puolen litran pirtupullon, jonka Toivo tyhjänsi verkkoapajalla täysin omin avuin. Tarinan kuulijat tiesivät Toivon vaimon harvinaisen tiukkaotteiseksi naisihmiseksi ja kysyivät, että mitäs Silja sanoi, kun kompuroit kotiin. Toivo tuumasi, että kun olin vähän aikaa pirtissä istuskellut, niin Silja sanoi, että sinun henkeshän haisoo viinalle.

Suku on pahin – ja paras

Pirtupullon tyhjentämisestä huolimatta Poikosen Toivo ei ollut varsinaisia viinamäen miehiä. Niitäkin löytyy Poikosen suvusta, kuten kaikista suvuista. Löytyy myös murhamiehiä ja -naisia, mestattuja ja elinkautisvankeja. Löytyy valtakunnansovittelijaa ja Hollywood-tähteä ja niitä, joiden tähteys on säteillyt omaan elinympäristöön. Eniten sukuluettelosta taitaa kuitenkin löytyä niitä, joiden elämästä ei jälkipolville avaudu muita ominaispiirteitä kuin synnyin- ja kuolinpäivä, kaikilta ei niitäkään. Heilläkin on oma paikkansa ja tehtävänsä sukupolvien ketjussa.

Uusiin sukulaisiin törmääminen on mielenkiintoista ja avartavaa, löytyypä sukulainen kaupan kassalta tai pari sataa vuotta vanhasta arkistomerkinnästä. Ihmisillä taitaa olla ikiaikainen tarve tuntea kuuluvansa verisiteitten kautta johonkin joukkoon, heimoon, klaaniin, sukuun. Itse opin muutaman vuoden ikäisenä tajuamaan, että kuulun Möttösiin ja Oinosiin. Lapsuuden kyläilyt auttoivat ymmärtämään, että myös Oikareissa, Vekaroissa ja Karstuissa on sukulaisia. Vertasia olen tuntenut aina, mutta vasta kypsällä iällä aloin tajuta, kuinka lukuisin sitein kaksi Karstulan vanhimpiin kuuluvaa sukua ovat vuosisatojen saatossa kietoutuneet toisiinsa. Sukuluetteloiden selaaaminen on tuonut uusiksi sukulaisikseni esimerkiksi Takkaloita, Kemppaisia ja Muhosia. Ja nyt minusta on tullut siis myös Poikonen. Ei hassumpaa!

Markku Möttönen

Elämän riepotelevana

Koska tunnen olevani Poikosten sukuseuran syntymisen jonkinlainen alkuunpanija, niin lienee kohtuullista esittäytyä tarkemmin. Synnyin Karstulan Aho-Vastingin Konttilassa vanhempieni esikoisena 15. 2. 1941 noin yhdeksän kuukautta sen jälkeen, kun isäni palasi talvisotareissulta. Aikuisena vinoilin isälleni, että kai sukset potkit jaloistasi ja repun heitit selästäsi, mutta maltoitko riisua manttelia ennen kuin minut alkuun panit Se isää nauratti, mutta ei hän täsmentänyt asiaa.

Vuoden vanhana otettuani jo ensimmäiset kävelyaskeleet sairastuin hinkuyskään. Olin ollut jo niin huonona, että en tahtonut jaksaa päätäni kannatella ja syömäänkin saivat minut vain narraamalla. Siinä vaarini Hermannin oli ollut taitava. Sota-aikanakin maalaistalossa riitti yksinkertaista perusruokaa, että nälässä ei tarvinnut kasvaa. Lopullinen kävelemään lähtö siirtyi puolella vuodela.

Varhaisin lapsuusmuistoni on kesältä 1944, jolloin kuusi venäläistä pommikonetta lensi taivaalla. Vaarini Hermannin varjosti kädellään silmiään auringonpaisteelta ja oli ihan hiljaa koneita katsoessaan, kun tajusi tilanteen vakavuuden. Vieläkin muistan lentokoneiden vonkuvan äänen.

Kansakouluun lähteminen 16.8.1948 oli suuri elämänmuutos. Seitsemän talvea kävin syntymäkotikylän kansakoulua ihan hyvällä menestyksellä, kun en ollut koulukielteinen. Viimeisinä vuosina en kuljettanut edes kirjoja kotona läksyjen lukemista varten, kun se ei tuntunut tarpeelliselle ja silti olin luokan priimus. Suku painosti isää laittamaan poikiaan oppikouluun, mutta se kaatui siihen, kun isä ei hyväksynyt poikiensa kouluttamista ”herroiksi” kuultuaan viestimiehenä Viipurinlahdella 1944 upseerien tahallaan tapattavan omia sotilaitaan kalliosaariin tehtävillä järjestömillä hyökkäyksillä. Ei edes suvun taloudellinen tuki poikien koulutukseen isälle kelvannut.

Ylivoimaisesti paras opettajistani oli kahtena viimeisenä vuonna Tapio Telasmaa, joka osasi kannustaa tiedon hankkimiseen myös koulun ulkopuolelta ja järjesti koululle suhteellisen laajan

lainakirjaston, josta ei monta kirjaa jäänyt lukematta. Hänen nenästämänään aloin pitää päiväkirjaa alkaen 20.5.1955. Sivuja voi olla nyt 15 – 20 tuhatta Kahdeksas kansakoulun luokka kuitattiin siihen aikaan parin kuukauden jatkokoululla, joka pidettiin Karstulan kirkolla Suojan talossa, jossa olin myös joidenkin muiden pitkämatkaisten kanssa majoituksessa, eli ensi kertaa kotoa pois viikonvaihteita lukuun ottamatta. Siellä viihdyin oikein hyvin.

Kansakoulun jälkeen viisi seuraavaa vuotta meni pientilan töiden ja omien harrastusten merkeissä. Oma traktoria ei ollut, joten käsin tehtiin töitä paljon kesällä pelloilla ja talvella metsässä. Moottorisahan hankkiminen syksyllä 1959 oli suuri helpotus. Tukit ja propsit ajettiin hevosella.

Isän suuri tulevaisuuden toive oli se, että syntyy kerralla hyvä polku hankeen, kun hän neljän poikansa kanssa menee metsään hakkuulle muutama vuoden kuluttua. Sitä päivää ei tullut. Me kaksi vanhinta lähdettiin Tarvaalan maanviljelyskoulun kautta heti sotaväen jälkeen maailmalle ja nuoremmat menivät ammattikouluun Jyväskylään, eivätkä juuri metsätöihin kajonneet.

Sotaväkeen ja Tarvaalaan

Sotaväkeen menin 15.6.1961 Kymen jääkäripataljoonaan Haminaan. Armeijan huono moraali oli pienoinen yllätys. Kaikenlainen pinnaaminen ja pärstäkertoimilla pelaaminen oli outoa. Uusien normien mukaan oli helppoa mennä. Aliupseerikoulu oli helppo välttää, kun heittäytyi kirjallisisa kokeissa vielä tyhmemmäksi kuin olikaan. Reserviupseerikoulun pioneerikomppanian kirjuriksi jouduin, kun rupesin aktiiviseksi yhteiskuntaopin tunneilla osan mentyä aliupseerikouluun. RUK:n töpinäkomppanian kirjurituvan porukka oli mainiota. Liekö sen aktiivisuus innostanut käymään Haminan tervasatamassa laivoilla kokeilemassa itse opittua englannin taitoa ja sitä tietä alkoi vodkan kanniskelu aina viinanhimoisille varusmiehille.

RUK:n kurssijuhlan aikaan paine vodkan hakemiseen kävi niin suureksi, että sitä piti lähteä hake-

maan Haminan syväsatamasta ja käry kävi. Tulimies otti kiinni ja toimitti päävartioon. Syväsataman kielletylle alueelle menosta ja pienestä viinapullosta ei paljon olisi putkaa tullut, mutta kun olin pioneerikomppanian tilapäinen apupäivystäjä, niin sain vartiorikoksesta runsaasti lisää eli 25 vuorokautta yksinkertaista arestia. Sain seurata itsenäisyyspäivän paraattia putkan ikkunasta. En putkassa lukemiseksi tarkoitettua raamattua avannut, sillä aika kului muutenkin hyvin, kun sain viedä mukani keskikoulun ruotsin ja englannin kirjat. RUK:n oppilaat olivat vartiopäälliköinä ihan mukavia. Heitä ja muitakin varusmiehiä viihdytin pitämällä tietokilpailuja

Paljon ei vastuu tekemisistäni painanut vielä putkan jälkeenkään. Monta lastia viinaa tuli tervasa- tamasta senkin jälkeen haetuksi, enimmillään kymmenen pulloa kerralla. Itse en monta ryyppyä ottanut humalaan juomisesta puhumattakaan. Isäni kyllä luuli minun juoppoontuneen, kun oli itse 1930-luvulla pirtua juonut sotaväessä ollessaan. Propsinajoon hevosella velipojan kanssa ehdin maaliskuussakin ihan mainiosti.

Saarijärven Tarvaalan maanviljelyskouluun ha- keuduin syksyllä 1962 puoli vuotta sotaväen jäl- keen. Tiedon tarpeen lisäksi suuri motivaatio oli päästä kotoa pois. En ollut ihan pers'aukinen ja harjoitteluvuodelta maksettiin pientä palkkaa ylöspidon lisäksi, mikä mahdollisti lähtemisen.

Viihdyin 18 harjoittelijan joukossa hyvin. Puolet porukasta oli jo sotaväen käyneitä. Heti alkuun jouduttiin rapaiselle hiesupellolle lantunnostoon, mutta siitä ne vaan alkoivat työt sujua. Koulutilal- la oli koneitakin opittava jollakin tavoin käsitte- lemään. Harjoittelutalven illansuussa pidetyt teo- riatunnit maistoivat opiskelussa parhaille. Las- kennosta tuli 10 ja koneopista 6. Ainekirjoitus oli mieluisinta. Ajokortti tuli hankituksi Saarijärven autokoulusta.

Toiselle vuodelle Tarvaalassa antoi oman sä- pinänsä se, että karjatalouskoulu muutti sinne Laukaasta. Tyttöjä ilmestyi maatalousoppilaitok- seen kolmatta kymmentä. Kaupallisia taipumuk- siani pääsin toteuttamaan kanttiinin hoitajana.

Siinä tuli tytöillekin huulta heitetyksi, mutta hy- vin harvoin tyttöjen asuntolassa kävin. Viralliset vierailuajat olivat lyhyet ja naisopettajat pitivät tyttöjen siveydestä tiukkaa vahtia. Naisilla oli paikkansa ajatuksissani, mutta vähemmän teoissa. Kukonhiekassa käytiin kesällä ahkerasti tanssi- massa ja talvella Suojassa ja työväentalolla.

Toisena talvena opiskelu oli lähes kokonaan teo- riaa, käytännön hommia oli vähän. Kohtalaisen hyvin menestyin nytkin teoriassa. Jopa koneoppi nousi kahdeksaan. Laskento laski yhdeksään, mihin oli osasyynä riitani johtaja Laadun kanssa yksistä laskennon kokeista, kun hän antoi vain 7-, kun olin tottunut laskemaan jo kansakoulu- aikaan paljon päässäni, enkä laittanut paperille kaikkia laskutoimituksia. Kaikkien laskujen tulos oli oi- kein. Riidan jälkeen huusin Laadulle, että turha herrojen on yrittää talonpojan niskaa taittaa. Sitä vartenhan nämä koulut on perustettu, oli Laatu kommentoinut tapahtumaa opettajainhuoneessa. Sen verran muistettiin jäykkäniskaisuuttani vielä syksyllä todistuksessa, että kaikista pörstäkerto- meen perustuvista aineista sain seiskan, jota pie- nempää tuskin kellekään annettiin. No, en ollut muutenkaan agrologiopintoihin jatkamassa.

Ensi kerran pääsi meitä seitsemän poikaa toisena harjoittelukesänä liikeharjoittelijoiksi. Vuodesta toiseen sitä oli luvattu, mutta poikien toiveet oli- vat jääneet toteutumatta. Sinnikkäästi kävin siitä johtajan kanssa neuvottelemassa, kun en ollut ihastunut ajatuksesta mennä Laukaan isännille pelto-orjaksi. Saarijärven osuusliikkeen rauta- ja maatalousosastolla kesä meni. Tarvaalassa kävin näyttelössä lukkaria harjurien näyttelmässä Seitsemän veljestä.

Ensimmäisen autoni Vauxhall Veloxin ostin ke- vällä kanttiinin tuotoilla ja sillä ajelin kesän. Bensaa se vei vaatimattomat 18 litraa satasella. Syksyllä se romuttui täysin, kun traktori ajoi Kol- kanlahdessa sivutieltä kylkeen. Auto lensi neljä metriä korkealle puuhun pohja edellä, jolloin maavaraa tuli lisää metrin verran. Autoissa ei silloin ollut turvavöitä. Meitä oli Tarvaalan met- säkurssin poikia mukana neljä, joista minä sain

ainoana verihaavan, kun silmäluomeen piti omella kolme-neljä tikkiä. Mustelmia oli meillä kolmella sisälle jääneellä runsaasti. Sahanen ulos lentäneenä löysi itsensä istumassa ojan penkalta ja oli päässyt kaikkein vähimmällä. Auton takapenkin alla olleet neljä viinapulloa säilyivät ehjinä. Akkuneste turmeli kämppäkaverini Untamo Toivon farkut ja Puttosen toista kumisaapasta ei koskaan löytynyt. Sakkoja en käräjillä saanut.

Sonniasemalle ja Ruotsiin

Saarijärven Pajupurolle hakivat myymälänhoitajaa SOK:lle, mutta sinne en halunnut Tarvaalan jälkeen. Toisen kämppäkaverini Sahasen Veikon kanssa haekduimme sen sijaan Pieksämäen keinosiemennysasemalle harjoittelijoiksi tarkoituksena koulututtaa keinosiementäjiä. Asuin navetan yhteydessä ja luin kaikki vapaa-aikani kirjoja. Kalle Päätalon Myrsky Koillismaassa ja muutamat muutkin hänen kirjansa jäivät parhaiten mieleeni. Ilmeisesti lukuharrastukseni ja joidenkin kirjojen otsikoista näkynyt yhteiskuntakriittisyys ja varmasti myös Tarvaalasta pyydetty lausunto aiheuttivat sen, että asemanhoitaja pantiin urkkimaan poliittisia mielipiteitäni, jolloin annoin selvästi ymmärtää, että punakaartin taistelu vuoden 1918 yhteiskunnassa oli oikeutettua ja ymmärrettävää. Sain potkut ilmoituksella, että keinosiemennyskurssilla ei ole minulle tilaa.

Kuukauden verran viihdyin taas Aho-Vastingilla. Hakkasin enoni Pekkasen Martin kanssa setäni Aaron maalta tukkipalstan kahden järven välistä. Setä yritti myydä kohtuuhinnalla aukoksi hakuuttamaansa neljän hehtaarin palstaa, mutta en aikunut jäädä Suomeen, vaan painella Ruotsiin töihin ja siksi en halunnut vähiä rahojani maahan kiinnittää, vaikka se olisi kannattanut.

Samaan tapaan kuin karstuset ennen Amerikkaan menin minäkin Ruotsiin Hallsbergiin veljeni Voiton perässä ja hän taas oli mennyt sinne jo edellisen syksynä toisten kotikyläläisten kyydissä.

Bolinder Munktelin leikkuupuimuritehtaalte pääsin heti töihin peltejä prässäämään. Työ oli urakatyötä. Korkein sallittu tuntipalkka oli 8,40 kruunua tunnissa. Muutama viikko meni, että ihan koko ajan en korkeinta tuntipalkka saanut, mutta keväällä lopettaessani oli jo yli sadan kruunun edestä työkortteja leimaamatta seuraavia päiviä varten.

Veljekset Voitto Taisto ja Antti asuivat vuorollaan tässä fru Bertta Karssonin yhdessä huoneessa Hallsbergissa Ruotsissa

Kuukauden verran olin taas kotona Karstulassa mm. laitattamassa parempaan kuntoon Ruotsista ostamaani Ford Angliaa, yhdeksän vuotta vanhaa, jonka sain parin viikon palkalla. Sen jälkeen lähdin kiertelemään paria vuotta nuoremman ruotsalaisen työkaverini kanssa Keski-Eurooppaa.

Kaverillani Kallella oli postimerkkittävyyksiä Saksassa, Sveitsissä ja Ranskassa. Näiden luona ja osaksi teltassa saimme yöpyä, mikä vähensi kustannuksia, kun Anglia ei vienyt bensaakaan kuin noin yhdeksän litraa satasella ja välillä syötiin kaupasta ostettua purkkiruokaa. Erikoisuutena jäivät mieleen Saksassa moottoritien varsilla ol-

leet kyltit ”*Deutschland dreigeteilt, niemals*”, eli kylmän sodan henkeen julistettiin, että Saksa oli jaettu kolmeen osaan ja sitä ei hyväksytä. Vuosi oli 1965.

Kallen kanssa puhuttiin melkoista sekakieltä. Olin oppinut ruotsia pikavauhtia jonkin veran ja lisäksi auttoi englannin ja vähän saksankin harrastukseni. Kallekin oli oppinut muutamia suomen kielen sanontoja. ”*Moalaespoeka Karstulasta sae nähä moalimata*”.

Reissulta kuukauden kuluttua palattuamme menin taas leikkuupuimureita tekemään, mutta en viihtynyt siellä monta viikkoa, kun alkoivat urakkatyöt tympiä ja Kallen avustuksella pääsin tunti-töihin Örebron pappersbrukiin. Tuntipalkka oli seitsemän kruunua, eikä ollut pelkoa huonoista urakoista. Auton myin pois. Asunto oli synkkä vinttikamari, jossa kulutin aikaani mm. opiskele-malla espanjaa ruotsin radiosta ja nauhoitin Sak-sasta ostamallani nauhurilla musiikkia. Viikonvaihteessa kävin Brunnsparkenilla tyttöjä tanssitamassa, mutta sen kummemmin en naisseuraan hakeutunut. Parin kuukauden kuluttua olin ihan kypsä hakeutumaan muualle.

Tukholmaan laskin ankkurini seuraavaksi. Asuinpaikkani oli kyllä aluksi Nacka, joka ainakin silloin oli erillinen kaupunki, josta oli näköyhteys merenlahtea myöten Skeppsbrolle Tukholman keskusta. Töihin pääsin Hammarbyhyn Electroheliokselle prässäämään sähköhelojen osia.

Siellä tuntipalkan katto taisi olla 12 kruunua, johon harvemmin pääsi, mutta kympin ja vähän ylikin sain lähes jatkuvasti. Palkka oli moninkertainen Suomen vastaaviin verrattuna. Urakkatyö maistoi taas. Asunnonvaihto tuli vuodenvaihteen jälkeen Trollbäckeniin, kun entinen vuokraisäntäni oli tuhonnut päiväkirjani luettuaan sitä salaa. Poikamiesboksissa oli suomalainen kämppekaveri, jota piti opettaa mm. tekemään kiljua, kun kaverilta kului rahaa viinaan aika paljon. Talossa asui muitakin suomalaisia ja pääsin mukavasti yhden pariskunnan kyydillä töihin. Palkasta suurin osa säästyivät tulevia tarpeita varten. Suuria suunnitelmia tulevaisuudesta ei ollut.

Toisten suomalaisten tavoin odotin kesää ja Suomeen pääsyä. Ostin jälleen halvan auton, Opel Recordin noin 700 kruunulla ja kesäkuun alussa palasin kotikylälle pitkälle kesälomalle. Ennen lähtöä tein veroilmoituksen ja painostin sellaisen tekemään pudasjärveläisen työkaverinkin. Monet eivät lähtiessään ilmoitusta tehneet ja Ruotsin valtio säästi paljon kruunuja veronpalautuksissa. Ruotsia osasin jo sen verran, että olin muutamille kavereille välillä tulkkina. Omin päin opiskelusta oli myöhemmin sellainen haitta, että totuin käyttämään kieltä suurpiirteisesti kieliopin hienouksista välittämättä, kun se ei juuri estänyt ymmärretyksi tulemistä. Lisäkoulutusta hankkiessani sellainen katsottiin rankaksi virheeksi, josta eroon pääseminen teetti lisätyötä.

Työväen Akatemiaan

Kesällä sattui silmiini Keskisuomalaisesta ilmoitus, jolla haettiin opiskelijoita Kauniaisissa Työväen Akatemiassa alkavalle lukiotason linjalle. Vähän arastellen soitin rehtori Liukkoselle, että minulta puuttuu keskikoulu, mutta kerroin kielten harrastamisestani ja muustakin taustastani. Kannustavasti Liukkonen kehotti laittamaan hakupaperit, joista kovimmalle otti lääkärintodistus, kun piti odotella vuoroa vastaanotolla yhdeksän tuntia. Kunnanlääkäri kuuli heti sydänääniä kuunneltuaan jo Tarvaalaan hakiessani heikosti kuullun epänormaalin sivuäänen, joka oli selvästi voimistunut. Jyväskylässä keskussairaalassa piti käydä lisätutkimuksissa, jolloin varmistui, että sydämen eteisten välissä oli reikä, jonka takia laittoivat minut leikkausjonoon.

Sydänvika, eikä mikään muukaan estänyt valintaani Työväen Akatemian lukiotason linjalle. Isäni sanoi härnätäkseen oikeistolaisista sotakaveriaan: ”*Poeka männöö komunistie kouluu*”. Samanlaisia keskikoulun käymättömiä oli meitä useita emmekä jääneet kurssilla menestymisessä suinkaan häntäpäähän. Ruotsin kielessä käytännön puhumisessa pinttyneet kielioppivirheet sain vähemmän melko pian. Eniten töitä teetti englannin kieli, koska kevein eväin menin lukiotason pitkän kielen ryhmään. Vähitellen aloin pysyä

mukana, kun kävin myös englannin aloittaneiden ryhmässä. Toisena talvena jätin lyhyen englannin pois, mutta menin mukaan myös pitkään saksaan, kun ensimmäisenä vuonna opiskelin vain lyhyttä saksaa. Keskikoulun tentin läheiseen Viherlaakson yhteiskouluun ensimmäisen talven keväällä muutamien muiden kurssikaverieni kanssa.

Akatemian kurssin välikesä meni aluksi Helsingin satamassa ahtaajana. Sitten olin rakennusapumiehenä Viherlaaksossa ja lopun kesää Akatemiassa pihoja kunnostamassa. Kaiken aikaa tein kielten harjoitustöitä, joita Akatemian kielenopettaja tarkasti ilman erillistä korvausta.

Akatemiassa oli kesällä kansainvälinen osuustointakurssi, jonka osanottajat olivat Afrikan maista. Se oli mannaa meikäläiselle, kun pääsi kokeilemaan kielitaitoaan. Siinä oppi junailemaan puhumista vaillinaisesti englantia ääntävien bantukieliä äidinkielenään puhuvien itä-afrikkalaisten kanssa, kun he äänsivät äät ja ööt eenä. Saunasta nauttimiseenkin piti kurssilaiset opettaa.

Ensimmäisenä opiskeluvuotena Akatemiassa otettiin keskikoulun käyneet kiinni ja toisena ajettiin jo ohi. Kurssin menestyneimmät olivat keskikoulun käymättömiä. Sain keväällä priimustipendin.

Viimeinen silaus olivat yhtä aikaa ylioppilaskirjoitusten kanssa pidetyt normaalin mittaiset harjoitusylioppilaskirjoitukset, jolloin olisin saanut arvosanaksi cum lauden englannissa ja hyvin menivät muutkin aineet, vaikka niitä ei tarkasti ilmoitettu. Seuraavana keväänä 1969 meistä kolme kirjoitti ylioppilaiksi iltaoppikoulussa. Vain yksi kirjoittaneista oli keskikoulun käynyt Akatemiaan tullessaan. Missään vaiheessa Käpylän iltaoppikoulussa ei vaadittu kuudennen ja seitsemännen luokan suorittamista. Pääsin suoraan lukion viimeiselle luokalle.

Kevättalvella 1968 soittelin Meilahden sairaalaan sydänleikkauksesta. Kerroin opiskelutilanteesta ja korostin halukkuuttani leikkauttaa sydämeni ennen jatkuvaa opiskelussa rehkimistä. Niin ottivat ennen kesälomia viimeisimpinä potilaina minut sisään. Kesäkuun 10. päivänä sydänkirurgi Pekka Tala kurssi umpeen sormea mentävän reiän sydä-

meni eteisten välistä. Sydänkeuhkokoneen avulla tehtäviä leikkauksia ei vielä silloin ollut monta vuotta Suomessa tehty. Sisaruksiani kävi minua teho-osastolla katsomassa. Ihmettelin, kun he olivat niin vakavia. Syynä oli ollut yhdeksän veristä ja visvaista letkua, joista valui leikkaushaavojen nesteitä ulos. Teholta pääsin viiden päivän kuluttua osastolle, jossa heti kieltäydyin ottamasta särky- ja unilääkkeitä, kun en niitä tarvinnut. Kolmea viikkoa myöhemmin potkin jo palloa Aho-Vastingilla kylän poikien kanssa koulun kentällä. Ensimmäinen varttitunti oli aika rankka, kun tuntui, että ompeleet rinnassa joutuivat koville, mutta sitten alkoi helpottaa. Nuorena paranee nopeasti.

Iltaoppikouluun

Käpylän iltaoppikouluun Helsinkiin menin syksyllä saatuaani tätini Martan avustamana asunnon läheltä koulua. Rapparin apulaisena olin samalla töissä muutaman viikon Kruunuhaassa. Rappari oli vanha kommunisti, joka kuitenkin arvosti opiskelua ja antoi minun lukea läksyjä työaikana, kun vaan huolehdin, että laastia riitti. Sitten pääsin osa-aikaiseksi asuntojen huoltomieheksi asuinpaikkaani Käpylään. Palkka oli pieni, mutta melkein riitti kuluihini. Muissa aineissa meni ihan hyvin, mutta matematiikka olisi ollut ongelma, ellei rehtorilta olisi tullut määräys, että siitä ei saa huonoja numeroita antaa. Fysiikan tunnit kestin lukemalla ohessa saksan kielioppia.

Ylioppilaskirjoitukseni alkoivat hyvin. Akatemian toveripäivillä sain kertoa, että kasassa on laudaturit äidinkielestä ja realista ja ruotsista cumu. Sitten tuli takaisku, kun englantia meni huonosti. Se lähti jopa improbaturina, mutta tuli approbaturina takaisin. Ilmeisesti monilla muillakin oli ollut kotitaloustekstin kanssa ymmärtämisvaikeuksia kokeen alkuosassa, jossa tein paljon virheitä, vaikka normaalisti oli minulla vain muutama virhe. Jäin kovasti kaipaamaan edellisvuoden Steinbeckin tekstiä. Saksan lyhyen kielen ylimääräisestä harrastamisesta sain palkkion, kun siitä sain peräti laudaturin. Realista jäi mieleeni jokerikysymys Saksa viimeisen sadan vuoden aikana.

Sydämen kyllyydestä kirjoitin siitä kuusi sivua ja sain täydet yhdeksän pistettä. Yhteensä pisteitä tuli 55. Ylioppilaslakkia en ostanut, vaikka sukulaiset laittelivat lakkirahaa. Äidille ostin kultaisen lyyrän. Hän tuki alusta alkaen kouluttautumistani henkisesti.

Kesäyliopistossa suoritin englannin pro exercition eli ymmärtämiskokeen samalla vahvistaakseni kielen ymmärtämistä. Samana keväänä lakimieheksi valmistuneen serkkuni Matin yllytyksestä luin lakitieteellisen pääsykokeisiin ja suoritin kesäyliopistossa prosessioikeuden peruskurssin, mutta jäin kymmenisen pistettä valintarajan alle. Helpotusta tunsin, kun näin kävi, sillä olin jo kylälästynyt lakitieteen saivarteluun. Olin hakenut historiaa opiskelemaan sekä Helsinkiin että Jyväskylään ja molempiin tuli kutsu pelkkien pape-reiden perusteella. Valitsin Helsingin, kun olin sinne jo hieman kotiutunut. Sattui vielä niin hyvin, että Käpylässä asunut serkkuni Leo lähti Itävaltaan ja Saksaan komennustoihin perheensä kanssa ja sain asua hänen asunnossaan melkein ilmaiseksi seuraavat pari vuotta. Veri oli vettä sakeampaa.

Yliopistoon

Vuoden 1969 syksyllä fuksipoika aloitti historian opinnot, mutta ei malttanut pysytellä erossa uuden kielen opinnoista. Menin venäjän peruskurssille, jota oli kuusi tuntia viikossa. Toki sitäkin oli jo tullut itsekseen opiskelluksi. Historian luentoja oli alkuun yli 20 tuntia viikossa, mutta ne vähenivät alle puoleen jo parin kuukauden kuluttua, kun suoritin Suomen historian approbaturin yhdellä tentillä. Tuntui, että uuden oppimista oli kovin vähän luennoilla. Olin jo runsaasti lukenut historiallista kirjallisuutta 28 ikävuoteni aikana. Aikaa tuli lisää paneutua yleiseen historiaan, joka sujui niin hyvin, että seuraavana kesänä sain siitä cum lauden valmiiksi. Valtion takaamat opintolainat tulivat juuri sopivasti alkaessani yliopisto-opinnot, joten rahahuolia ei ollut.

Vuoden 1970 touko- ja kesäkuu menivät ulkomailla, kun olin Työväen Sivistysliiton kautta pohjoismaisella kansankorkeakoulun kurssilla

Ruotsissa, Sveitsissä ja Ranskassa. Osanottajia oli kaikista Pohjoismaista. Paneuduttiin kansainvälisen työjärjestön ILO:n toimintaan. Ensin oltiin Kungälvissa Göteborgin lähellä pari viikkoa perustietoja hankkimassa, sitten seurattiin ILO:n kongressia Genevessä ja viimeksi koottiin tuloksia Pariisiin lähellä. Geneven kongressissa oli huomattavia poliitikkoja eri puolilta maailmaa. Intian pääministeri Indira Gandhi jäi parhaiten mieleen. Loppukesästä ehdin vielä tienata opiskelurahaa mm. Itämeren lautatarhan autonapumiehenä. Siinä oppi tuntemaan Helsinkiä ja vähän ympäristöäkin.

Toisena yliopistotalvena tein vielä jonkin verran töitä historian opinnoissa, mutta muita harrastuksia alkoi tulla rinnalle. Suomen ja Skandinavian historian cumlaude tuli valmiiksi helmikuussa ja kevääseen mennessä approbaturit sosiaalipoliitikasta ja tiedotusopista. Venäjän opintoja jatkoin pro exercitiota varten historian erikoisryhmässä vielä parina seuraavanakin talvena, kunnes sain kokeen suoritetuksi. Saksasta sain vastaavan kokeen läpi ensi kerralla lukemalla saksankielistä romaania muutamana päivänä.

Alkukesän 1971 olin opiskelemassa Englannissa Manchesterissa Työväen Sivistysliiton kautta. Pohjoismaisessa ryhmässä tutustuttiin englantilaiseen elämäntyyliin, kulttuuriin, poliittiseen järjestelmään ja ammattiyhdistysliikkeeseen. Ensimmäisen kuukauden aikana oli aamupäivisin kielen opiskelua kielilaboratoriossa. Jokaisen piti tehdä kymmenkunta sivua käsittävä tutkimustyö. Oma ni käsitteli Englannin työväenpuolueen suhtautumista I maailmansotaan. Retkiä tehtiin mm. Skotlantiin ja Lontooseen. Liverpoolissa osallistuttiin mielenosoitukseen Heathin konservatiivihallitusta vastaan.

Loppukesän toimin Alkon osa-aikamyyjänä Käpylän viinakaupassa. Kämpäkaverini olivat menneet sinne jo alkukesästä töihin. Viikonloppuisin olin Alkossa talvenkin aikana ja taas seuraavana kesänä. Helsingistä oli tullut Suomen suurin pontikantuottajakunta, kun Herttoniemestä sai kohtuuhinnalla hankkia lasisia tislausvehkeitä.

Sellaiset tuli hankituksi ja joitakin eriä valmistui noin 85 prosentista kolmeen kertaan kirkastettua ja aktiivihiihkeroksen läpi laskettua pontikkaa.

Alkoholinkäyttöni pysyi silti aika pienenä. Muutamat runsaammin alkoholia käyttävät tuttavat olivat kiitollisia, kun saivat pontikkaani Alkon lakon aikana keväällä 1972. Kaljapulloon ponusta, likööristä ja tuoremehusta tehty seos Bottalle tansseihin mennessä säästi jonotukselta, oli halpaa, eikä tarvinnut juoda kaljaa, josta en tykännyt. Känniin juomista välttelin.

1970-luvun alun yliopistoissa oli voimakasta poliittista liikehdintää. Suuna ja päänä pyrkivät olemaan kommunistipuolueen vähemmistösiiven kannattajat, stalinistit. Olin muutamana talvena historian opiskelijoiden etujärjestön Kronoksen hallituksessa jopa varapuheenjohtajana. Stalinisti oli aina puheenjohtaja. Vaadittiin yliopistoon demokratiaa mielenosoituksilla ja opintolakoilla.

Päätettiin yrittää katkaista professori Jutikkalan luento. Vetosin toisen demarin kanssa opiskelijoiden solidaarisuuteen, että jäisivät pois luennolta Jutikkalan jo ollessa paikalla, mutta tuloksetta. Yhtään stalinistia ei rohjennut paikalle, josta heitä kyllä muistutimme. Leukailimme, että siinä heidän vallankumouksensa, kun jänistävät kovan paikan tullessa eteen.

Vuotta paria myöhemmin istuin kahteen kertaan juntaamassa puhelimitse pari kolme päivää anti-stalinistista rintamaa kaappaamaan stalinisteiltä Kronoksen ja maantieteen opiskelijoiden vastavaan järjestön Mantun kansanvaltaisempien voimien käsiin. Se onnistui molemmilla kerroilla, mutta demariopiskelijoiden johdolta sain palkkioksi nuhteet stalinistiyhteistyön vaarantamisesta. Vastavoiman nostaminen stalinistien röyhkeää etujoukoksi julistautumista vastaan ei ollut vaikeaa. Muutaman vuoden kuluttua vallankumousta havitelleet pääosin porvariskodeista tulleet kommunistinuoret alkoivat palailla isiensä ruotuun.

Vuoden 1973 keväällä kävi kutsu Työväen Akatemiaan tehdä historiikki 50 vuotta seuraavana syksynä täyttävästä kansankorkeakoulusta. Entiset opettajani muistivat minut sujuvakinäisenä

kirjoittajana. Sain talosta yöspidon ja vähän palkkaakin. Lottovoittohan se oli vähävaraiselle opiskelijalle. Lisäpalkkaa sain vielä talvella toimimalla kymmenkunta tuntia viikossa tuntiopettajana. Opetin venäjän alkeita, tiedotusoppia ja luonnontieteitä. Juhlakirjan valmistuttua sain jäädä Akatemiaan vielä toiseksikin talveksi ja kesäksi.

Vuoden 1972 syksyllä hakeuduin opiskelemaan myös maantiedettä, joka oli mieliaineeni jo kansakoulussa. Sitä opiskellessa oli paljon enemmän käytännöllisiä kursseja kuin historiassa. Opittavaakin oli paljon enemmän ja niin tuli tyydytystäkin. Tehtiin retkiäkin. Lammin biologisella asemalla oli kenttätyökurssi kesällä 1973. Päivät opiskeltiin maastossa ja illat pelattiin lentopalloa ja saunottiin. Samalla kertaa saunassa saattoi olla 30 opiskelijaa, joista puolet oli tyttöjä. Loppuilasta virtasi punaviini. Vielä seuraavana päivänä kuului metsässä huuto, ”viva d’Algeri

Äänekoskelle ja sukututkijaksi

Kesällä 1974 olin Akatemiassa jonkinlaisena kurssisihteerinä, kun sinne tulivat jokakesäiset lyhyet kielikurssit. Niin kävi, että vanhakin kettu söi myrkyä. Aloin riiustella oikein vakavasti Äänekoskelta venäjän kurssille tulleen Marjatta Aholan kanssa. Maantieteessäkin olin jo laudaturvaiheessa. Olin hakeutunut kehitysmaantieteen linjalle. Koko talvi paneuduttiin kehitysmaiden ongelmiin seminaarissa. Kesäkuussa lähdettiin kuukaudeksi Tansaniaan opintomatalle. Olin mennyt Marjatan kanssa naimisiin uuden vuoden aatonaattona, mutta vasta toukokuussa ensi kerran asuttiin yhdessä. No, oltiinhan sentään Moskovassa häämatkalla, kun venäjän kieli yhdisti meidät. Kesäkuussa taas lähdettiin eri suuntiin, minä Tansaniaan ja Marjatta Englantiin kielikurssille.

Tansaniassa tutustuttiin muuallekin kuin vain pääkaupunki Dar Es Salaamiin. Siellä olevia pääasiassa pohjoismaisia kehitystyöntekijöitä tavattiin ja kuultiin heidän kokemuksiaan karikkoisella kehitystyön saralla, kun kovin erilaisia kulttuureja yritettiin sovittaa yhteen, että ihmisten elämisen

taso paranisi. Ainaisen kesän mahdollisuudet lämmittivät, mutta toisaalta hirvitti sen mukana tulevat ongelmat kuten kuivuus ja tuholaiset. Morogoron lähellä vuoristomajassa asuttiin viikon verran. Join vettä kirkkaasta vuoristopurosta ja sain mahataudin, jota kesti vielä pari viikkoa Suomeen palattuani. Samoja ongelmia oli muillakin. Kokonaisuudessaan matka oli hyvin kokemuksilla täydentävä talvelliseen seminaariin. Vielä seuraavana talvena olin viikon Upsalassa keräämässä aineistoa gradua varten, mutta siihen maantieteen opiskeluni jäi Historiassakin ehdin seminaariesitelmän pitää ja olla opponenttina ja suorittaa lähes kaikki vaadittavat laudaturin tentit. Tulipahan kuitenkin jo vuonna -73 Hum. kandin paperi hommatuksi. Titteleitä ja tutkintoja ei maalaispoika kovin paljon osannut arvostaa. Tiedon hankkiminen kiinnosti enemmän.

Keski-Suomeen palasin mielelläni. En jäänyt kaipaamaan Ruuhka-Suomen ahtautta. Finlandia talon sinfoniakonsertit olivat ehkä ainoat kaipaamisen kohteet. Marjatan koti, maatila kaipasi miestä taloon, eikä maanviljelyskoulun käyminen ollut pahitteeksi. Viljelemisessä riitti puuhaa kesäksi. Olin silti aluksi viitenä talvena opettajana-kin lukiossa ja yläasteella. Eniten opetin biologiaa ja maantietoa. Marjatan auskultoitua kielenopettajaksi jäin päätoimiseksi maanviljelijäksi. Hankittu koulutus on kuitenkin johtanut monenlaisiin sivuhommiin, kuten esim. lehtiin ja paikallishistorioihin kirjoittamiseen. Kansalaisopistojen suullisen perinnetiedon piirejä olen vetänyt yli 20 talvena Karstulassa, Kivijärvellä ja Laukaassa. Viitenä talvena olin palkattuna keräämässä Äänekosken työväenperinnetietoa

Kaitafilmaus oli pieni harrastukseni jo 1970-luvulla. Videokuvaus lisäsi kuvaamisen harrastusta kovasti. Dokumentteja on tullut tehdyksi monenlaisista tapahtumista. Merkittävin on ollut ylioppilasvideoiden tekeminen. Laajimmillaan tein niitä yhtenä vuonna yhdeksään kouluun. Tekniikka on kehittynyt kuvausharrastukseni aikana valtavasti. Alkuun ei olisi voinut kuvitella-

kaan, että filmejä leikataan tietokoneella ja niihin voi lisätä musiikkia jälkeensä.

Sukua tutkin silloin tällöin 1970-luvulta saakka. Maakunta-arkistossa ihmettelin kymmenien sivujen mittaista käräjäpöytäkirjaa, jossa puhuttiin Michel Poikosen murhasta. Muutamaa vuotta myöhemmin sain avukseni äänekoskelaisen sukututkija Nils Gustafssonin, jolloin selvisi, että kyseessä oli isoisäni isoisä. Nissekin ilahtui, kun kerrankin sai auttaa sellaisen suvun tutkimisessa, jossa oli värikkäitä tapahtumia, eikä vain Juho Mikonpoikia peräkkäin. Nissen avulla oli ratkaiseva merkitys tutkimuksen jatkamisessa, sillä alkuaan ruotsinkielisenä hän oli opetellut 1700-luvun vanhan ruotsin, joka meikäläisen kouluruotsilla ei oikein avautunut. Nisse selvitti 1600-1700-luvun Poikokset niin pitkälle, että siitä oli hyvä jatkaa.

Sukututkimus vei lopullisesti mukanaan, kun Kolarien ja Hyytiäisten sukua tutkinut Tauno Kolari painosti perustamaan Poikosten sukuseuran. Siitä pelkäsin saavani kivireen vedettäväkseni. Onneksi on kuitenkin aina löytynyt sukuun kuuluvia, jotka ovat hoitaneet seuran käytännön hommia, että olen saanut hoitaa tutkimista. Siitähän sukututkimus on mukavaa, että ei tarvitse pelätä työn loppuvan sen parissa, sillä se ei tule koskaan täysin valmiiksi. Monia uusia, elämää rikastuttavia ihmissuhteita on syntynyt sukututkimuksen kautta.

Sukututkimuksen lisääntyneenä on monien alan harrastajien kanssa saatu aikaiseksi hedelmällistä yhteistyötä. Esimerkiksi jo edesmenneeltä Ruukkilan talon emännältä Sirkka Karstulta Karstulan kirkolta sain hyvät pohjat Syrjänmäen Poikosten tutkimiseen. Tarja Honkonen selvitti Laikan haaran ja ylivoimaisesti suurimman määrän Poikosia on viimeisen parin vuoden aikana selvittänyt vantaalainen Jukka Heikkilä. Hänkin on juuriltaan Karstulasta. Veljeni Antti on viime vuosina pannonnut erikoisesti tietojenkäsittelyn hoitamiseen, mikä on perusedellytys mm. sukukansion syntymiselle.

Venäjällä olen ollut ehkä 40 kertaa matkanjohtajana. Yli kymmenenä viime keväänä on käyty taistelupaikoilla, eniten Taipaleenjoella. Poikosukuun kuuluneita sodan uhreja löytyy runsaasti, ehkä satakunta. Monella matkalla mukana olleet rupeavat jo kevättalvella kyselemään, mihin mennään tänä keväänä. Muuttolintujen tavoin kaivataan keväällä Karjalaan. Sitä kauttahan Poikosten esipolvet ovat joskus vaeltaneet matkallaan Keski-Suomeen.

Oma pirttiviljelyni on jäänyt kahteen poikaan eli nykyaikaiselle vaatimattomalle tasolle. Jonkinlaisen myötämielisyyden olen saanut istutetuksi jälkikasvuuni sukututkimusta kohtaan.

Poikani Perttu esimerkiksi antoi erinomaisen viiheen tehokkaan kopiokoneen hankkimisesta Jyväskylältä. Maksoihan se yli 700 euroa vielä käytettynäkin, mutta se on jo hintansa haukkunut, kun sillä tehtiin viime kevään sukulehti niin kuin tämänkeväinenkin. Puolessa tunnissa kopiokone tekee 800 kaksipuolista kansiosivua rei'itettynä. Homma hoituu muiden hommien ohessa, eikä siihenkään ole tarvinnut palkata työvoimaa. Jos terveyttä ja elinpäiviä riittää, niin saatan kaivella sukuun vielä tuhansia uusia jäseniä ja kun potkaisen tyhjää, niin uskon yhtä sukihulluja löytyvän lisää Poikosia tutkimaan.

Taisto Poikonen

Taipaleenjoen matkalla vuonna 1990 silmitetty sodan muisto Terenttilän viitostukikohdasta

Sukutietojen parissa puuhailusta

Itse en kansakoulussa tiedostanut Poikonen nimiä koulutovereita sen kummemmin läheisiksi – ne olivat vaan saman nimisiä. Kyselyni oli tyreh-
tynyt jo kuusi-vuotiaana, kun isä ei jaksanut vast-
tailla loputtomiin kysymyksiini maan ja taivaan
välistä. Käytännön läheiset asiatkin jäivät omassa
mielessä puntaroitaviksi.

Sittemmin maailma on muuttunut ja on monia
mahdollisuuksia selvittää asioita - kuin yhtä hy-
vin joutua harhateille, ellei opi olemaan kriittinen
löytämiensä tietojen suhteen. Näillä taustoilla
olemme veljeni Taiston kanssa monenlaisin kei-
noin kokoilleet tietoja Poikosten suvun ihmisistä.

Tässä puuhailussa on tarpeen hyväksyä kaiken-
laista vajavaisuutta: sukutiedot kirkonkirjoista
voivat perustua muistikuviiin, sillä eri kohdissa
voi olla erisisältöinen tieto. Se on samanlaista kun
suullisesti kerää ihmisten tietoja, niin ne saattaa
tiedon antaja muistaa toisin. Kuitenkaan näillä
pienillä eroavaisuuksilla ei ole mitenkään suurta
merkitystä, sillä tietojen tuottama kuva suvus-
tamme ja esivanhemmistamme muodostuu käyt-
tökelpoiseksi, vaikka päivämäärissä on heittoja ja
nimillä on eri muotoisia asuja. Perheiden rakenne
yleensä onnistuu, vaikka on varsin monimut-
kaisiakin perhekokonaisuuksia: esim. jos mo-
lemmat puoliset ovat useamman kerran aviossa ja
naisilla voi olla aviolaisten lisäksi aviottomia en-
nen vihkimistä tai vuosia isännän kuoleman jäl-
keen syntyneitä. Tuntemattoman isän aikaansaa-
mat lapset eivät ole ollenkaan harvinaisuus.

Sukujutut tietokantaohjelma on työkalunamme.
Sukusivut on tulostettu tästä tietokannasta ohjel-
massa olevan toiminteen avulla. Sukutietokantaa
on näin koottu toistakymmentä vuotta. Ohjelmas-
sa on vaihtunut versio jo useita kertoja. Alussa ei
myöskään osattu tämän järjestelmän kaikkia omi-
naisuuksia hyödyntää oikein, josta syystä korjaus-
työtä on ollut tehtävänä koko joukko. Eräs piirre
on patronyymiminimien kieliasu. Ne ovat alun perin
ruotsinkielisiä, jollaisina ne osin vietiin tietokan-
taan. Osa on käännetty suomeksi. Sekin on vähän

hankalaa: Johansson olisi suomeksi Johaninpoika
mutta luontevammin Juhonpoika, jolloin nimi
olisi muuttunut. Lopputulos on että patronyymejä
on sekä että. Asialla on enempi merkitystä vain
sukututkimuksessa. Aiempina aikoina oli selvä
rätinki se, että nainen sai avioliitossa aina mie-
hensä sukunimen. Nykyisin ei voi näin olettaa.
Tiedoissa on todennäköisesti vaillinaisia ja vir-
heellisiä avionimitietoja.

Monet ovat toimittaneet tietoja lähisuvustaan
meille. Usein tulee vain yksi etunimi, sukunimi ja
ehkä syntymäaika. Sukututkimuksen jatkon kan-
nalta ovat merkittäviä tietoja syntymäpaikkakun-
ta, kaikki etu- ja sukunimet sekä kuolinpaikka-
kunta eli missä oli viimeisimmäksi kirjoilla ja
kuolinaika. Näillä tiedoilla voi hakea henkilöstä
tietoa sikäli, kun tietosuojaäännökset ja kirkko-
hallitus sen sallivat. En ole vielä kuullut ainoas-
takaan sukutietoja koonneesta, joka olisi käyttä-
nyt tietoja väärin tai vahingollisesti. Tässä asiassa
on erilaisia mielipiteitä, onko oikein julkaista
tietoja internetissä. Sukukokouksemme hyväksyi
näin tehtäväksi ja tiedot olivat aluksi ilman sa-
lasanaa. Tämä kuohutti noin kolmen naishenkilön
mieltä. Tilanne korjattiin välittömästi asettamalla
tiedot salasanalla suojatuksi.

Internet on ollut korvaamaton väline saada suku-
seuran olemassaolo niiden tietoisuuteen, jotka
ovat sukuun kuuluvina halunneet tulla mukaan.

Keskeneräisyys ja se että loppu ei edes häämötä
on oma rasihteensa tässä puuhassa. Perinteisen
kirjan painaminen ”vajavaisesta ja virheellisestä”
aineistosta on koko ajan tuntunut kammottavalta.
Ratkaisuksi tähän tilanteeseen kehittyi kansioaja-
tus, joka selkeytyi oman tulostuskoneen hankin-
nan myötä. Se tietty kyllä tuottaa tehtäväksi yhä
enemmän omaa työtä, joskin vapaammalla aika-
taululla, kuin painatusyrityksen kanssa. Tällä ma-
talammalla kustannusportaalla saanemme täyden-
täviä ja korjaavia tietoja suvultamme ja sen tulok-
sena on vähän myöhemmin mahdollisuus huolella
valmisteltuun ns. ”oikeaan sukukirjaan”.

Antti Poikonen

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer		IBAN	FI71 1049 3000 1099 96		BIC	NDEAFIHH	
Saaja Mottagare		Poikosten Sukuseura ry					
TILISIRTO. GIRERING	Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress		Jäsenmaksu				
	Allekirjoitus Underskrift		- vuosijäsenmaksu 10,00 € - ainaisjäsenmaksu 100,00 € (maksetaan vain yhden kerran)				
Tililtä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag		14.06.2013	Euro €		

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalningen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer		IBAN	FI71 1049 3000 1099 96		BIC	NDEAFIHH	
Saaja Mottagare		Poikosten Sukuseura ry					
TILISIRTO. GIRERING	Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress		Sukukokousmaksu				
	Allekirjoitus Underskrift		Osallistuminen ilman ruokailua 10 € Ruokailuun osallistuvat aikuiset 22 € 4-12-vuotiaat 11 €				
Tililtä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag		14.06.2013	Euro €		

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalningen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer		IBAN	FI71 1049 3000 1099 96		BIC	NDEAFIHH	
Saaja Mottagare		Poikosten Sukuseura ry					
TILISIRTO. GIRERING	Maksajan nimi ja osoite Betalarens namn och adress		Sukukansion tilaus á 30 €				
	Allekirjoitus Underskrift		Viitenumero Ref. nr 46 666				
Tililtä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag		14.06.2013	Euro €		

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella. Betalningen förmedlas till mottagaren enligt villkoren för betalningsförmedling och endast till det kontonummer som betalaren angivit.

LÄHETTÄJÄ:
Poikosten Sukuseura Ry
Taisto Poikonen
Honkolantie 74
44160 HUUTOMÄKI

Itella Green

Sukuseuran jäsenyys ja jäsenmaksut

Sukuseuran jäseneksi pääsee maksamalla jäsenmaksun. Tämän sivun sisäpuolella on ylimpänä sinun henkilökohtainen tilisiirtolomakkeesi jäsenmaksua varten.

- Vuoden jäsenmaksu on 10 euroa

- Ainaisjäsenyys on 100 euroa, joka summa tarvitsee maksaa vain yhden kerran.

Jotta jäsenyytesi ja samalla jäsenrekisterimme pysyisivät ajan tasalla, muista maksaessasi merkitä **maksajan nimi, osoite ja viitenumero**. Viitenumero on välttämätön ja se on tilisiirtolomakkeessa valmiina. Merkitsemällä tilisiirtoon viitenumerosi tiedämme, kuka on maksanut. Viitenumero on samalla sinun jäsennumerosi.

Sukuseuran jäsenyys ja jäsenmaksut ovat elintärkeitä osat sukuseuran toiminnassa. Poikostenlehti postitetaan vain jäsenmaksun maksaneille.

Osoitemuutokset jäsenrekisterinpitäjälle:

Anne Poikonen puh. 040 733 0475, e-mail: ampoikonen@gmail.com

Sukukokoukseen lauantaina 6.7.2013 Äänekosken Hietamalla Kartano-Kievarissa Ilmoittaudu maksamalla osallistumismaksu viimeistään 14.6.2013.

- Ilman ruokailua: 10 €
- Kokoukseen ja ruokailuun osallistuvat aikuiset (alk. 13-v. täyttäneet): 22 €
- Kokoukseen ja ruokailuun osallistuvat lapset (4-12-v): 11 €
- Lapset alle 4 vuotta: ei maksua.

Tämän sivun sisäpuolella on keskellä tilisiirtolomake, jossa on **viitenumero 2 888**. Sitä on ehdottomasti käytettävä maksettaessa! Viitenumeron puuttuminen lisää sukuseuran pankkikulua.

Osallistujien vastaanotto ja rekisteröityminen 8.45 alkaen, sukukokous alkaa 10.00

Tiedustelut: Eeva-Liisa Mäkinen puh. 040 562 7835, e-mail eevaliisa.makinen@luukku.com

Kirsti Leppäaho puh. 044 546 5626, e-mail kirsti.leppaaho@luukku.com

Sukukansio

Sukukansion hinta kokouksesta noudettuna on **30 €/kpl**. Sen saa käteensä sukukokouksessa, kun maksaa sen kääntöpuolen alimmalla tilisiirtolomakkeella, jossa on **viitenumero 46 666**. Viitenumeroa on ehdottomasti käytettävä! Postimaksu ja paketointi aiheuttaisi 10 € lisää hintaa. Kokoukseen osallistujat voisivat kysellä sukukansion tarpeesta sellaisilta, jotka eivät voi kokoukseen osallistua. Tehdyn kansiotilauksen voi osallistuja tuoda kokouksesta tilaajalle. Kansioita on kokouksesta saatavissa kymmenkunta enemmän kuin ennakoita tilattuja.

Kansion pääosa on sukutietoja 16 044 Poikosesta alkaen noin 1570 syntyneestä Mikko Poikoisesta. Sukuosa sisältää 678 sivua, ja nimen mukaan aakkosellista hakemistoa on 132 sivua. Sukutiedot perustuvat tammikuun 2013 tilanteeseen. Sukutietoja etsitään ja otetaan vastaan kaiken aikaa.

Yhteyshenkilö: Taisto Poikonen, puh. 045 639 7477, e-mail taisto.poikonen@pp.nic.fi